

*„Powinno się być dobrym jak chleb,
jak chleb, który leży na stole,
z którego każdy może kęs ukroić
i nakarmić się jeśli jest głodny...”*

Święty Brat Albert

Albert Chmielowski – Nasz Patron

Albert Chmielowski w skrócie Święty Brat Albert, a właściwie to Adam Hilary Bernard Chmielowski urodził się 20 sierpnia 1845 roku w Igołomi koło Krakowa. Był najstarszym dzieckiem Wojciecha i Józefy, miał trójkę rodzeństwa. Bardzo wczesnie stracił oboje rodziców. Gdy miał osiem lat zmarł mu ojciec, a w sześć lat później osierociła go matka. Jako osiemnastoletni student Szkoły Rolniczo-Leśnej brał udział w powstaniu styczniowym, gdzie został ranny, w wyniku czego amputowano mu nogę. Adam Chmielowski postanowił zawierzyć swoje życie na wyłączną służbę Bogu. Wstąpił do Zakonu Jezuitów, jednak po roku opuścił nowicjat i wyjechał na Podole do swego brata. W 1884 r. wrócił do Krakowa. Poświęcił swe życie służbie bezdomnym i opuszczonym. Otwierał przytuliska, aby przez stworzenie godziwych warunków życia ratować w nich ludzką godność i kierować ku Bogu. Nie dysponując środkami materialnymi kwestował na utrzymanie ubogich, czasem sprzedawał namalowane przez siebie obrazy.

Działalność charytatywna: W roku 1884 osiadł w Krakowie, przy ulicy Basztowej 4, gdzie dalej malował, ale zaangażował się coraz bardziej w opiekę nad nędzarni i bezdomnymi. Po pewnym czasie porzucił całkowicie malarstwo, poświęcając się pomocy ubogim. Zamieszkał w ogrzewalni miejskiej przy ul. Skawińskiej na Kazimierzu razem z bezdomnymi, alkoholikami i nędzarni. Sprzeciwiał się jałmużnie, której nie uznawał za prawdziwą pomoc, ale nierozwiązującym problemu biedy doraźnym zabiegiem uspokajającym sumienie bogatszych. Zakładał domy dla sierot, kalek, starców i nieuleczalnie chorych. Pomagał bezrobotnym, wyszukując dla nich pracę. W Krakowie prowadził przytułek, w którym mieszkał razem z ubogimi. Z czasem powstawały nowe ośrodki m.in. we Lwowie, Tarnowie, Zakopanem. Coraz pełniej oddając się posłudze potrzebującym, stopniowo rezygnował z malowania obrazów. Słynne są słowa Brata Alberta, ukazujące jego bezgraniczną miłość Boga i bliźniego: „Trzeba każdemu dać jeść, bezdomnemu miejsce, a nagiemu odzież, bez dachu i kawałka chleba może on już tylko kraść albo żebrac dla utrzymania życia, czy też „Powinno się być dobrym jak chleb, który dla wszystkich leży na stole, z którego każdy może kęs ukroić i nakarmić się jeśli jest głodny”. Patriotyczna, pełna męstwa i miłosiernej ofiarności postawa Brata Alberta była natchnieniem dla wielu pisarzy i poetów. Brat Albert jest bohaterem dramatu Karola Wojtyły – „Brat naszego Boga”. Jest założycielem i patronem zakonów Albertynek i Albertynów, a w Polsce także patronem artystów plastyków.

Działalność malarska: W 1865 roku przyjechał do Warszawy, gdzie rozpoczął studia malarskie. Musiał je jednak przerwać z powodu sprzeciwu rady opiekuńczej, od której był zależny od śmierci obojga rodziców. Wyjechał na studia politechniczne do Gandawy. Po roku rozpoczął naukę na akademii sztuk pięknych w Monachium. Tam zaprzyjaźnił się z wieloma sławnymi artystami (Stanisławem Witkiewiczem, Józefem Chełmońskim, Aleksandrem Gierymskim, Leonem Wyczółkowskim i innymi).

Powróciwszy do kraju, tworzył dzieła, w których coraz częściej pojawiała się tematyka religijna. Wiele malował i wysyłał swoje obrazy na wystawy do Polski. Z tego okresu życia pochodzą pierwsze obrazy o tematyce religijnej, na przykład Wizja św. Małgorzaty , oraz najśłynniejszy religijny obraz Chmielowskiego Ecce Homo , który obecnie znajduje się w Krakowie w prezbiterium kaplicy sióstr Albertynek pw. Ecce Homo Dorobek Adama Chmielowskiego to 61 obrazów olejnych, 22 akwarele i 15 rysunków. Do najbardziej znanych prac należą m.in. Po pojedynku , Dziewczynka z pieskiem , Cmentarz , Dama z listem , Powstaniec na koniu , Wizja św. Małgorzaty , Zachód słońca , Amazonka .

Działalność zakonna: Wraz z namalowaniem obrazu Ecce Homo we wnętrzu Adama Chmielowskiego nastąpił przełom. 24 września 1880 roku wstąpił do Zakonu Ojców Jezuitów w Starej Wsi. Po roku zrezygnował z powodu depresji i silnego załamania nerwowego. Spokój odnalazł dopiero w regule Zakonu św. Franciszka z Asyżu. 25 sierpnia 1887 roku w Kaplicy Loretańskiej kościoła Ojców Kapucynów w Krakowie Adam Chmielowski przywdział szary habit III Zakonu św. Franciszka i od tej pory znany jest jako Brat Albert. Śluby zakonne złożył rok później. 25 sierpnia 1888 r. Brat Albert powołał Zgromadzenie Braci Albertynów. W 1891 roku założył Zgromadzenie Sióstr Albertynek..

Ostatnie chwile: Po zachorowaniu na raka żołądka, 23 grudnia 1916 roku przyjął sakrament chorych, a 25 grudnia 1916 roku zmarł w opinii świętości. Miał wtedy 71 lat. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim. W 1938 r. prezydent Polski Ignacy Mościcki nadał mu pośmiertnie Wielką Wstęgę Orderu Polonia Restituta (Odrodzenia Polski). Jego ciało znajduje się obecnie pod ołtarzem w kościele Ecce Homo na Prądniku Czerwonym w Krakowie.

Beatyfikacja i kanonizacja: W dniu 15 września 1932 przeprowadzona została ekshumacja szczątków i ponowne złożenie ich w metalowej trumnie. Po zakończeniu wojny, w 1946 roku, kardynał Adam Sapieha rozpoczął proces informacyjny trwający do 1950 roku. W trakcie procesu 31 maja 1949 ponownie ekshumowano szczątki Brata Alberta i złożono je w kościele Ojców Karmelitów Bosych. Dnia 15 września 1967 kardynał Karol Wojtyła rozpoczął proces apostolski, a w styczniu 1977 papież Paweł VI wydał dekret o heroicznosci cnót przyszłego świętego. W dniu 22 czerwca 1983 roku, podczas mszy św. na krakowskich Błoniach papież Jan Paweł II ogłosił Brata Alberta Chmielowskiego błogosławionym, a następnie 12 listopada 1989 roku, podczas kanonizacji w Rzymie – świętym. Wspomnienie liturgiczne Świętego Brata Alberta przypada 17 czerwca.